

Tuần Báo Vô Vi

29 tháng 1 năm 2023

Số 640

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Sự tham muốn có hữu ích gì không?
- 2) Suy tư nhiều chuyện có hữu ích gì không?
- 3) Chuyện gì là chuyện cần thiết?
- 4) Ai là thật?
- 5) Nói thật là sao ?
- 6) Những gì hữu ích ?
- 7) Cái gì là tội?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

1) San Diego, 21-05-05 10: 45 AM Hỏi: Sự tham muốn có hữu ích gì không? Đáp: Thừa sự tham muốn quá độ đều không có hữu ích. Kệ: Tham muốn không đạt tạo thêm động Tiến hóa thâm sâu tự gỡ lòng Có có không không chuyện học trình Phân minh đời đạo rõ hành trình.	2) San Diego, 22-05-05 7: 15 AM Hỏi: Suy tư nhiều chuyện có hữu ích gì không? Đáp: Thừa suy tư nhiều chuyện có thể rối loạn thần kinh. Kệ: Duyên lành tự thức chuyển tâm linh Tiến hóa thâm sâu tự cứu mình Học hỏi không ngừng duyên tận độ Khai tâm mở trí đích thân vô.
3) San Diego, 23-04-05 9: 31 AM Hỏi: Chuyện gì là chuyện cần thiết? Đáp: Thừa chuyện tâm thân là chuyện cần thiết. Kệ: Tâm thân phát triển là chuyện cần Pháp giới khai thông là chuyện công Khám phá đường tu là thiết thực Giải mê phá chấp là chuyện cần.	4) San Diego, 24-04-05 3: 04AM Hỏi: Ai là thật? Đáp: Thừa chịu tu sửa mới là thật. Kệ : Thực hành tu tiến thức tâm tu Giải tỏa phiền ưu tự giải sầu Quy hội tình người chung một mối Bình tâm xây dựng pháp phân hòa.
5) San Diego, 25-04-05 11: 11 AM Hỏi: Nói thật là sao ? Đáp: Thừa nói thật là không thêm bớt. Kệ : Không thêm không bớt mới không tham Tự thức minh tâm tự phải làm Kích động ngoài đời không nghĩ tới Thành tâm tu sửa tự tâm làm.	6) San Diego, 26-04-05 7 : 20 AM Hỏi: Những gì hữu ích ? Đáp: Thừa những gì xây dựng cho tâm thân đều hữu ích. Kệ : Những gì cải tiến tâm thân tốt Giải tiến tâm thân đều hữu ích Giúp đỡ mọi người quy hợp nhứt Bình tâm xây dựng tâm thân hòa.
7) San Diego, 27-04-05 8 : 06AM Hỏi: Cái gì là tội? Đáp: Thừa gì hại đến tâm thân đều là tội. Kệ : Tội là điều tự hại không tiến Bực bội không thông tự hại mình Khó khổ do tâm mê loạn hành Mê lầm tội lỗi mà không biết.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Mẫu Ái 24 (tiếp theo)

...

Tại sao tôi càng ngồi hành thiền, tôi càng thích ngồi lâu? Là vì tôi đã kèm chế được sự vọng động, không có hướng hạ mà hướng thượng. Mà khi hướng thượng, nó giải tỏa từ trên bộ đầu. Thanh hướng thanh, thì thanh rút lên mới được ngồi nhẹ, mới ngồi lâu được và thấy kết quả đó do hành thiền mà mình tự đạt mới được. Chớ còn lý luận kinh kệ thì đã giải cho chúng ta và giúp đỡ cho chúng ta tiến tới thanh tịnh, chớ không phải giúp đỡ cho chúng ta tiến tới vọng động. Càng ngày càng tụng niệm thì càng thấy vọng động, càng sai lầm, càng thiếu sáng suốt. Đọc trong môi miệng, trong tâm, mà không biết đó là gì, không biết nói cái gì, giúp ích cho tâm linh ở chỗ nào, cũng không hiểu nữa.

Chúng ta tu, hành thiền, các bạn sẽ thấy rõ cuốn kinh vô tự, không có chữ nghĩa. Nó mới dần giải, nó đừng chạm trong ý thức các bạn, rồi các bạn mới thấy lóe ra ánh sáng đó. Các bạn thấy rằng thiền mới gặt hái rõ rệt và nhận thức những lời của những vị tiên bối đã đi, ghi lại những câu văn. Thế gian kêu là kinh kệ. Những cái đó phải do sự sáng suốt của bạn, các bạn mới ý thức được câu văn của họ. Những vị đã đi, những vị Phật đã nói câu văn đó là gì? Họ đã tiến triển tới đâu? Sự sáng suốt của họ đã đạt được tới nơi nào? Nếu các bạn thiếu thanh tịnh, làm sao các bạn hiểu được những câu văn đó.

Cho nên, chúng ta vừa thiền, đi tới thanh tịnh. Rồi chúng ta xem kinh kệ, nó quý giá biết là bao nhiêu! Thấy sự sáng suốt của những người đã đi trước, họ thật sự đã dày công hành triển và tự đạt. Lúc đó, chúng ta mới thấy giá trị của kinh kệ. Chúng ta không kèm chế chúng ta được và không giải tỏa được trực diện của nội tâm, thì các bạn có đọc một triệu lần, nó cũng vậy thôi. Không có hiểu, không có minh kinh.

Các bạn tu thiền rồi, các bạn xem kinh thì các bạn có một kho vô tận đời đời trong nội tâm. Các bạn thấy họ tiến triển từ mức này tới mức kia, mức nọ. Họ mới lưu lại chữ nghĩa để giải tỏa sự sai lầm nội

tâm của mọi người. Những người đi trước, họ đã tự giải tỏa được, họ mới giải thoát. Chúng ta mượn đó mới thấy có cơ hội giải thoát. Mà thanh tịnh mới thấy, không thanh tịnh không thấy. Những lý luận kinh kệ và những câu văn của những người thuyết pháp ở thế gian, ngồi đó nghe rõ ràng, họ nói họ chỉ rõ ràng phần tiến, nhưng mà nếu tâm linh không có, thì cũng không tiến mà cũng không thấy gì hết. Huống hồ gì cuốn kinh mà các bạn còn âm thầm đọc trong đó cái nghĩa không minh, rồi đọc lu bù, rồi cuộc các bạn đâu có tiến.

Các bạn phải thực hành trong thanh tịnh, rồi các bạn mới thấy sự quý giá của kinh kệ. Bất cứ cuốn kinh nào cũng chỉ về chơn lý, cũng hướng về chơn lý và dần giải cho con người tiến hóa về tâm linh. Chớ không làm chuyện giả tạo ở bên ngoài, rồi mưu mô làm sự sai lầm.

“*Phật Trời chẳng có ở xa*”: Phật Trời không phải ở xa, con người tiến hóa lên đời đời sáng suốt.

“*Trong con có sẵn con hòa tiến lên*”: Bên trong có rồi chúng ta phải hòa để tiến lên.

“*Mẹ lo chuyển hóa căn nền*”: Mẹ ở hiền, ở lành để độ cho con có cơ hội tu ở ngày nay, là do căn của người mẹ đã tạo ra cho chúng ta.

“*Con nên tiến bước đáp đền công ơn*”: Con phải tiến bước, phải tốt hơn, phải làm những điều sáng suốt hơn mẹ hiền của chúng ta thì chúng ta mới đáp đền công ơn của người mẹ lành được.

Định luật vay trả không bao giờ chối cãi được. Có căn thì có quả, có chiến thì phải có hòa. Sự quân bình không phải dành cho một mặt, nhưng nó thể hiện cho hai mặt trong một lượt. Cho nên, luôn luôn có mặt phải thì có mặt trái, có trái thì phải có mặt. Chúng ta phải nhận định như vậy mới sáng suốt.

“*Người đời mới hiểu đại cương*”: Nói tu về Phật sáng suốt, Phật hay vậy thôi, chớ ...

“*Chưa minh chi tiết năng sương đối hoài*”: Cho nên, không hiểu được chi tiết trong cơ hành triển, các bạn không thấy sự vi diệu trong nội tâm nội

tặng các bạn. Các bạn ôm được cái thể xác này, trong đó tinh vi biết là bao nhiêu, bao nhiêu cơ cấu, bao nhiêu sự huyền vi của Trời Đất đã sắp đặt. Nhưng mà các bạn chỉ hướng về ngoại cảnh, về năng lượng, rồi tâm nó không vững vàng. Bây giờ nói vậy, mai nói thế kia, cứ thay đổi hoài hoài, không tiến triển và không giữ được mức tiến đi tới chỗ sáng suốt.

“*Tu thời chẳng rõ trí tài*”: Cái trí của chúng ta và tài cán sẵn có này ai sắp đặt? Bài học Thượng Đế đã an bài cho chúng ta theo đuổi cái trí, theo đuổi cái tài rồi sao? Rồi dụng phải mới sửa tâm.

“*Do ai sắp đặt đời mài sửa tâm*”: Bề trên đã sắp đặt cho chúng ta có cơ hội tự đời mài. Bạn dụng tới sự sai lầm rồi bạn chán ngán, không muốn làm nữa. Sợ quá rồi! Kỳ tới không muốn nữa. Ăn ớt, cay quá rồi! Chịu không nổi! Không dám làm nữa là vậy.

Thuyết chọn lý, chưa minh chọn lý thì vẫn sống trong sự mờ ảo. Thiếu sáng suốt tức là thiếu hạnh

phúc. Giải điều hành của cái vật chất, mà vẫn chưa ngộ được chọn tâm.

Người thế gian giỏi lắm, buôn bán kế hoạch đủ thứ hết, nhưng mà rốt cuộc chưa ngộ được chọn tâm. Chọn tâm là cảnh đời đời mà trong đó kế hoạch không làm được. Vì sao? Vì thiếu thanh tịnh. Hướng ngoại, xác nhận cảnh tạm mà thôi, không hiểu cảnh đời đời của nội tâm. Cho nên, nhiều người ở thế gian giỏi lắm, tay không làm nên sự nghiệp, điều khiển nhiều chuyện vĩ đại lắm. Nhưng rốt cuộc tâm linh không sáng suốt, vì người chưa hiểu, người ở đâu đến đây, rồi sẽ về đâu? Chưa biết, chưa minh, chưa ngộ rồi làm sao thấy được chọn tâm?

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

San José, ngày 21 tháng 11 năm 1997
VÉ SỐ

Mỗi người một số rõ ràng
Vui trong tham dự bàng hoàng nội tâm
Lý Trời siêu diệu thậm thâm
Bình tâm học hỏi tái tâm chơn như
Vô sanh ướm nở nụ cười
Trời ban tình đẹp người người dựng xây
Dù cho thế sự đổi thay
Trì tâm niệm Phật dịp may vẫn còn
Tâm linh sẵn có đường mòn
Sửa mình tiến hóa chẳng còn si mê
Cảm thông nguyên lý muôn bề
Sống còn bê trễ lại chê tình Trời
Tu tâm sửa tánh hợp thời
Quý yêu muôn loại tự rời tham sân
Chiều sâu tâm đạo tiến lần
Quân bình tự thức ân cần dựng xây
Xa xưa cho đến ngày nay
Chịu tu tự cứu đổi thay thế tình
Luận đi xét lại cả mình
Tình Trời cao quý đẹp xinh hơn người

Lời vàng quý ngọc rưới tươi
Giúp con tiến hóa nụ cười quang khai
Tham dâm chẳng tiến khổ hoài
Trì tâm tu luyện lập đài thanh cao
Vạn linh chung sống muôn màu
Cùng chung phát triển cùng tàu sửa tu
Vía hồn thanh nhẹ ngao du
Cảm thông thắng cảnh tự tu đạt thành
Thực hành khai triển tiến hành
Dày công tu luyện các ngành đạt thông
Nằm trong định luật hóa công
Sanh trụ hoại diệt nối vòng cảm giao
Tu hành kẻ trước người sau
Chung nhau học hỏi kết tàu dựng xây
Sống đời hoàn cảnh là Thầy
Nay đây mai đó vui vầy cảm giao
Thực hành phát triển đổi trao
Quy về một mối trước sau dung hòa
Chúc con tiến hóa thật thà
Tu tâm sửa tánh chan hòa tình thương.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả *Tỳ Kheo Thích Minh Châu*

CHƯƠNG I
4.09 PHẨM APAYIMHA

87. CHUYỆN ĐIỀM LÀNH DỮ (Tiền Thân Mangala)

Ai thoát điềm lành dữ...,

...
Thuở xưa tại nước Ma-kiệt-đà, ở thành Vương Xá, có vua Ma-kiệt-đà trị nước đúng pháp. Lúc bấy giờ, Bồ Tát sanh ra trong một gia đình Bà-la-môn phương bắc. Đến tuổi trưởng thành, ngài xuất gia làm vị tiên nhân du sĩ, chứng được các Thắng trí và Thiền chứng, rồi đến sống ở Hy-mã-lạp Sơn.

Một thời, Bồ Tát rời khỏi Hy-mã-lạp Sơn, đi đến công viên của vua Vương Xá, trú tại đấy, đến ngày hôm sau Ngài đi vào thành để khát thực. Nhà vua thấy Bồ Tát, bảo gọi vào, mời ngồi trong cung điện, cúng dường đồ ăn và mời ở lại tại công viên. Bồ Tát ăn tại cung điện nhà vua và ở tại công viên.

Lúc bấy giờ, trong thành Vương Xá có người Bà-la-môn làm nghề đoán tướng vải mặc. Thấy cặp áo để trong rương bị chuột cắn, ông ta sợ điềm chẳng lành sẽ xảy ra nên sai con trai liền đem vút vào nghĩa địa, Bồ Tát đã đi đến trước, ngồi tại cửa nghĩa địa, nhặt lấy cặp áo, và đi về công viên. Chàng thanh niên về báo tin cho người cha biết. Người cha suy nghĩ: “Vị tu khổ hạnh thân cận với vua sẽ bị tai nạn”, ông liền đi đến gặp Bồ Tát và thưa:

- Thưa vị khổ hạnh, hãy quăng cặp áo mà ngài đã lượm được, nếu không ngài sẽ gặp tai nạn.

Bồ Tát nói:

- Đối với chúng tôi, các tấm vải quăng ở nghĩa địa vẫn còn dùng được. Chúng tôi không mê tín

về điềm lành dữ. Mê tín điềm lành dữ này không được các Đức Phật, Độc Giác Phật và Bồ Tát tán thán. Do vậy, bậc hiền trí không mê tín điềm lành dữ.

Khi Bồ Tát thuyết pháp cho vị Bà-la-môn như vậy, vị ấy từ bỏ quan niệm sai lầm của mình và quy y với Bồ Tát. Còn Bồ Tát giữ thiền quán không gián đoạn, về sau được sanh lên cõi trời Phạm Thiên.

Sau khi kể câu chuyện quá khứ cho vị Bà-la-môn, bậc Đạo Sư nói lên bài kệ này:

*Ai thoát điềm lành dữ,
Thoát mộng và các tướng,
Vị ấy vượt qua được
Lỗi lầm do mê tín,
Hai ách được nhiếp phục,
Không còn phải tái sanh.*

Như vậy, bậc Đạo Sư thuyết pháp cho vị Bà-la-môn với bài kệ này, rồi giảng về các Sự thật. Cuối bài thuyết giảng, vị Bà-la-môn cùng với người con trai chứng quả Dự lưu. Bậc Đạo Sư nhận diện Tiền thân:

*Người cha và con trai hiện nay là cha và con chính là Ta vậy.
trai trong thời quá khứ, còn vị tu khổ hạnh*

(còn tiếp)

